

[Lilli Gyldenkilde]

Lilli Gyldenkilde (SF):

Sådan set burde man vel egentlig nægte at tage ordet vedrørende et sådant forslag, men på den anden side er man næsten nødt til at gøre opmærksom på, hvad dette handler om, for nogle har måske set forslaget eller hørt om det, men ved ikke, hvad der står i bemærkningerne til det.

Jeg må med det samme sige, at jeg ikke engang vil være med til at diskutere forslaget, for det ville være helt urimeligt, hvis vi skulle ophæve tilsynet, og hvis der skulle kunne være mere end 5 børn i en privat dagpleje. Det er sandelig ikke, fordi jeg ikke mener, at der findes mange udmærkede dagplejemødre. Det synes jeg der gør. Men jeg synes nu alligevel, at det er bedst, at børnene kommer på en daginstitution, hvor de kan blive stimuleret både af de ansatte og af de andre børn, der findes dér.

Når jeg så ser på, hvad der står i bemærkningerne – der står et sted: »Dagplejemødre er ikke socialudbyttende«, underforstået: det er altså folk ansat i dagsinstitutioner – ja, så må jeg på det nærmeste korse mig over, at man vil være bekendt at lægge sådan nogle ting frem i bemærkninger til et forslag her i Folketinget. Jeg synes, det er så fantastisk, og jeg fatter simpelt hen ikke, at man vil være det bekendt.

Jeg skal heller ikke undlade at bemærke, da fremskridtspartiets ordfører var heroppe og sagde noget i retning af, at før i tiden har man udmærket kunnet passe 7-8 børn selv – jeg kan da tilføje: ja, op til 10-12 børn – at det da er fuldstændig rigtigt, at man kunne det. Men vi lever altså ikke i attenhundrede-tallet. Vi lever i 1978, i et meget, meget kompliceret samfund, som ikke er så lige til at finde ud af for børnene. Man kan ikke gå tilbage, som det ligger i forslagets bemærkninger. Men i øvrigt passer det jo udmærket til den gammelmandssnak, som altid kommer fra fremskridtspartiet.

Tove Jørgensen (DKP):

Fra DKPs side må vi også afvise det forslag, der ligger her. Jeg tror, at argumenterne er kendt, og jeg vil ikke gentage, hvad der er blevet sagt af en række ordførere før mig.

Det, der må konstateres, er, at det er noget vanskeligt at argumentere imod mennesker, der lever i fantasiens verden, at komme med

argumenter fra virkelighedens verden, og det er ligesom det, der er hovedsagen her. De hadske angreb på pædagogerne kan vi af samme grund vanskeligt tage seriøst, men jeg kan da for en gangs skyld erklære mig enig i socialministerens tilbagevisning af de angreb, der fremgår af bemærkningerne.

Harve fremskridtspartiet tænkt sig at løse problemerne på daginstitutionsområdet ved at få flere dagplejepladser stillet til rådighed, så havde sagen stillet sig anderledes. Ikke forstået på den måde, at vi er tilhængere af, at der skal flere dagplejepladser. Men for et parti, som erklærer sig som tilhænger af den private dagpleje, er der jo ingen grund til at være utilfreds for øjeblikket. Det er snarere os andre, der burde undre os over, at ministeriet og socialstyrelsen kan godkende udbygningsplaner på dagsinstitutionsområdet, der slet ikke lever op til bilstandslovens § 69. Vi har jo fået et svar i socialudvalget på et spørgsmål, stillet i forbindelse med kommunisternes forslag om ophævelse af maksimumsgrænserne inden for daginstitutionsområdet, der viser, at kommunerne i vid udstrækning løser daginstitutionsproblemerne gennem oprettelse af private dagplejepladser.

Det er også et svar til fru Karen Thure Hansen, der sagde, at man skulle følge de konservatives forslag om at stille kommunerne frit i den henseende. Jeg synes nok, de er stillet ganske frit i øjeblikket. Jeg kan da godt undre mig over, at man i Bornholms amt kan anerkende, at man i 1977 har 4,2 pct. af børnene indskrevet i daginstitutioner og 24,1 pct. i dagpleje, at man i Fyns amt har 5,8 pct. i daginstitutioner og 13,2 pct. indskrevet i dagpleje, og at man i Nordjyllands amt har 3,2 pct. indskrevet i daginstitutioner og 10 pct. i dagpleje. Jeg synes nok, at man i den retning er gået ganske vidt, langt videre end bilstandslovens § 69 i virkeligheden tillader, for den taler om daginstitutionspladser og ikke om dagplejeløsninger.

Det kan også undre, at man har godkendt udbygningsplaner, der siger, at man over en 5-årig periode, fra 1978 til 1983, skal have bygget 35.000 pladser, og deraf skal kun de 28.000 være institutionspladser. Det vil sige at resten åbenbart skal være dagplejepladser, altså 7.000 pladser. Når der i dag, her hvor vi står nu, er et akut behov på 30.000 pladser, så kan det ikke nytte noget, at man over